

وفات حضرت زینب کبری(س)

حضرت زینب(س) در سال ششم و به روایتی در سال پنجم قمری، دو سال پس از تولد امام حسین(ع)، در حیات جدش حضرت محمد(ص)، در مدینه منوره دیده به جهان گشود...

وفات حضرت زینب کبری(س) سال 62 هجری قمری.

حضرت زینب(س) در سال ششم و به روایتی در سال پنجم قمری، دو سال پس از تولد امام حسین(ع)، در حیات جدش حضرت محمد(ص)، در مدینه منوره دیده به جهان گشود.

پدرش امیرمؤمنان علی بن ابی طالب(ع) و مادرش فاطمه زهرا(س) دختر رسول گرامی اسلام(ص) می باشند. وی در خانواده ای دیده به جهان گشود که مهبط جبرئیل امین و محل نزول وحی و ارتباط با ذات باری تعالی بود؛ همان خانواده و بییتی که به گواهی قرآن مجید، ساکنان آن همگی پاک و پاکیزه و معصوم می باشند. زیرا جدش حضرت محمد(ص)، پدرش حضرت علی مرتضی(ع)، مادرش فاطمه زهرا(س)، برادرانش امام حسن مجتبی(ع) و امام حسین سیدالشهدا(ع)، بودند که پنج تن آل عبا می باشند و انس و جن و فرشتگان به نام نامی آنان افتخار و تبرک می کنند.

به هر روی، این کودک سعادتمند، در خردسالی مادرش را از دست داد و در خانه خویش، به جای مادر مهربان مورد احترام همگان قرار گرفت.

وی در سنین جوانی از میان خواستگاران متعدد، با اذن و اجازه پدر ارجمندش حضرت علی(ع)، پسر عمویش عبدالله بن جعفر را که جوانی اصیل، شرافتمند، دلیر، متعهد و سخاوتمند بود، پذیرفت و به عقد و نکاح وی درآمد و در خانه وی دارای فرزندان چند شد، که وجود دو تن از آن ها، قطعی و مورد اتفاق است و آن دو عبارتند از عون اکبر، که در کربلا شهید شد و ام کلثوم که به ازدواج پسرعمویش درآمد. غیر از آن دو، نام فرزندان دیگری چون علی، عبدالله، عباس، جعفر و محمد نیز گفته شده است، که مورد اتفاق جمعی نیست.

حضرت زینب(س) با این که به خانه همسرش نقل مکان کرده بود، ولی هیچ گاه خانواده پدری خویش را ترک نکرد و در تمام رویدادها و حوادث کوچک و بزرگ در کنار پدر مهربان و برادران ارجمندش امام حسن(ع) و امام حسین(ع) بود و در واقع، پس از حضرت زهرا(س) رهبری زنان متعهد و ولایتمدار را بر عهده داشت و آن را به نیکی و شایستگی تمام اداره می نمود.

اوج ایثارگری، فداکاری و کمالات روحی وی در واقعه کربلا به منصف ظهور رسید. حضرت زینب(س) تا هنگامی که برادرش امام حسین(ع) زنده بود، مشاور و مایه دلگرمی آن حضرت بود و با این که فرزندی از وی به نام عون بن عبدالله در صحنه کربلا به شهادت رسیده بود، در عین حال تلاش فراوانی به عمل آورده که روحیه رزمی اباعبدالله الحسین(ع) را با رفتار و گفتار خویش تقویت کرده و خاطر آن جناب را از بازماندگان، آسوده نماید. پس از شهادت امام حسین(ع) فصل نوینی در حیات سیاسی و اجتماعی حضرت زینب(س) آغاز گردید و وی با سرپرستی اسیران و بازماندگان شهیدان کربلا و تحمل اسارت کوفه و شام و خواندن خطبه های غزا در مجلس عبیدالله بن زیاد در کوفه و در مجلس یزید بن معاویه در شام، قیام برادرش امام حسین(ع) را به کمال رسانید و به افشاگری حکومت جائرانه یزید پرداخت و چنان صحنه را بر وی تنگ کرد که که یزید با تمام تکبرها و غرورهای شیطانیش، سر تسلیم فرود آورد و از کشتن امام حسین(ع) و یارانش اظهار ندامت کرد و آن را به گردن عبیدالله بن زیاد انداخت و بدین لحاظ در صدد دلجویی از اسیران و بازماندگان واقعه کربلا برآمد و آنان را محترمانه به مدینه منوره برگردانید.

حضرت زینب(س) پس از بازگشت به مدینه، بر اثر داغ از دست دادن عزیزان و اندوه بی پایان واقعه کربلا، از نظر جسمی روز به روز ضعیفتر می شد و توان خویش را از دست می داد و سرانجام پس از هیجده ماه و پنج روز از واقعه کربلا و در 56 سالگی، در 15 رجب سال 62 قمری وفات یافت.

محل وفات اندوهبار و به تبع آن، محل دفن بدن مطهرش، چندان مورد اتفاق مورخان و سیره نگاران نیست. برخی آن را در مدینه، برخی در شام و برخی در مصر می دانند.

هم اکنون، غیر از قاهره مصر که بارگاه مجلی به نام وی وجود دارد و مزار دوستداران اهل بیت(ع) در شمال افریقا است، در حاشیه جنوبی شهر دمشق [پایتخت سوریه] و در شهرک زینبیه نیز زیارتگاه باشکوهی وجود دارد که شیعیان و دوستداران اهل بیت(ع) از سراسر دنیا برای زیارت قبر مطهر آن بانوی بزرگ علوی و فاطمی، بدانجا می روند و با خواندن فاتحه و قرائت قرآن، بر روح بلند دختر امیرمؤمنان(ع)، یعنی حضرت زینب کبری(س) درود و سلام می فرستند.